

## Copacul nimănui

Daniel Vișan-Dimitriu

---

În adierea serii, sub el, priveam spre zări  
plecarea primăverii, cu ale ei cântări;  
În vara cea toridă, stăteam la umbra lui,  
copacul nostru falnic, de fapt, al nimănui.

Sub ploaia toamnei triste, din norii ruginii,  
copacul de departe plângea din frunze, știi?  
Simțea că vine iarna cu zâmbetul de ger  
și suferea la gândul că, încă, e stingher.

Era copacul falnic din visul ce-am avut  
în noaptea când un fulger prin trunchi l-a străbătut.  
A fost și ... încă este, căci iată, un lăstar  
se-nalță spre lumină cu noi cu tot, bizar.